No. 112. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 17 September.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodlijkendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DENEMARKEN.

— De *Gazette des Tribunaux* deelt het volgende zonderlinge voorval mede:

Te Koppenhage heeft in de kerk van den Verlosser, in het laatst van Augustus een zeer buitengewoon voorval plaats gehad. Eenige maanden geleden, had de verloving plaats tusschen *Laurent Mikkelsen*, een smid, en *Oline Frederike Philipsen*, eene modewerkster, en weeze. Weldra had er eene al te gemeenzame omgang plaats, tusschen de beide jonge lieden; het jonge meisje werd zwanger en van dit oogenblik af, weigerde *Mikkelsen* een huwelijk aan te gaan, ja, ontzeide zelfs zijne deur aan *Oline*. Deze laatste, gesterkt, door haren voogd, daagde *Mikkelsen* voor het koninklijk geregtshof te Koppenhage, dat in burgelijke zaken eene regtbank van eersten aanleg is, voor hen, die hun domicilium in de hoofdstad hebben, en eischte, dat, overeenkomstig het deensche burgerlijk wetboek, boek VI, hoofdstuk 13, 4, welk artikel bepaaldelijk in een zoodanig geval voorziet, hij werd veroordeeld, of om *Oline* te huwen en haar kind waarvan zij zoude bevallen, als wettig te erkennen, of als schadeloosstelling haar 2000 rijksdaalders (ruim 5.500 guld.) te betalen. Het koninklijk geregtshof stond *Oline* haren eisch toe, met de bepaling echter, dat elk der partijen eenen scheidsman zoude benoemen, die de som zouden vaststellen, welke *Mikkelsen*, in evenredigheid van zijn bestaan en zijn eigendom aan het bedrogene meisje zoude uitkeeren.

Mikkelsen echter wilde noch een scheidsman benoemen, noch zijne verloofde huwen, noch de door haar zelve bepaalde som uitkeeren. Thans nam *Oline* hare toevlugt tot den koninklijken opperregter, die spéciaal belast is met de ten uitvoer-legging der koninklijke arresten in burgerlijke zaken, dees overheidspersoon oordeelde, dat, zoo *Mikkelsen* niet gedwongen konde worden de schadevergoeding te betalen, omdat hij geen scheidsman had willen benoemen, hij aan den anderen kant wel degelijk verpligt was *Oline* te huwen, en alzoo werd bevel gegeven om hem door lijfsdwang te noodzaken het huwelijk wettiglijk te voltrekken.

Alzoo verscheen Maandag zeer vroeg in den morgen een deurwaarder, vergezeld van 6 soldaten, in de woning van *Mikkelsen*, die zich nog te bed bevond; de dienaar der geregtigheid beval hem zich aan te kleeden en geleidde hem naar de kerk van den Verlosser, tot welker parochie *Oline* behoort; deze laatste benevens een pastoor bevonden zich reeds hier. De deurwaarder verzocht den pastoor onmiddelijk het huwelijk in te zegenen, terwijl hij denzelven een afschrift van het vonnis van het koninklijk geregtshof en het besluit van den koninklijken opperregter overgaf, welke stukken de plaats moesten vervullen van de toestemming der echtgenooten.

Mikkelsen liet eerst de zaak zijnen gang gaan; doch toen de pastoor de alles afdoende woorden wilde uitspreken: *Conjungo vos!* riep hij met eene donderende stem, « houd op! ik zal de schadeloosstelling betalen." Nu beproefde hij nog te onderhandelen, om minder te betalen, doch daar dit niet wilde gelukken, teekende hij eene schuldbekentenis van 2000 rijksdaalders, in tegenwoordigheid van een notaris, die inmiddels was gehaald; hij zoude de som in termijnen betalen. Eerst toen werd *Mikkelsen* vrijgelaten. Hij liep als een pijl uit den boog de kerk uit, en wilde naar huis snellen, doch de zamengevloeide menigte wierp hem met vuilnis en slijk, zoodat hij genoodzaakt was, in een koffijhuis de toevlugt te nemen en eerst toen het duister werd, waagde hij het naar zijne woning terug te keeren.

ENGELAND.

— Wij vinden in de engelsche papieren verscheiden nieuwe artikels, over de fransche en engelsche zeemagt, over de inzigten van het fransche gouvernement en over de oorlogs-partij in Frankrijk.

De *Morning-Chronicle* is verontwaardigd over de togtjes, welke prins *de Joinville* naar Brighton en andere punten, op de engelsche kust heeft gedaan. Zij beschouwt den aanval der fransche stoom-oorlogsvloot als zeer waarschijnlijk, maar gelooft echter, dat de middelen ter verdediging niet zullen ontbreken. De *Standard* geeft een artikel in eenen geheel tegenovergestelden zin; dat blad gelooft niet dat de fransche stoom-marine zoo indrukwekkend is, als de commodore *Napier* en lord *Palmerston* het willen doen voorkomen. Voor het overige beschouwt hij het ministerie *Guizot*, als een waarborg voor den vrede. De *Sun* deelt in hetzelfde gevoelen.

Daarentegen leest men in den *Times*: Verscheidene organen van de loyale associatie van de *repeal*, onderhouden hunne lezers met de hoop, dat de oorlog, die weldra tusschen Noord-Amerika en Mexico zal uitbreken, een algemeenen oorlog ten gevolge zal hebben, uit welken strijd, dit verstaat zich, Engeland niet als overwinnaar zal te voorschijn treden, en dan zal het *hoera* worden aangeheven voor het gunstig oogenblik, dat alsdan voor Ierland aanbreekt.

Engeland, — roept een van die oorlogzuchtige *repealers* uit, — rust zich ten oorlog toe; het brengt deszelfs leger, vloot en werven in beweging; het vreest eene landing van Frankrijk en de schrikkelijke gevolgen van eenen strijd met Noord-Amerika. Maar waar is Ierland? Met welke mogendheden zal het zich verbinden? Tot dat hetzelve regt zal zijn wedervaren, moet het niets gemeens hebben met deszelfs vijandin. Laten die andere mogendheden onderling elkanders magt knotten; wij zullen ons niet in hunnen strijd mengen; wij zullen ons bij onze haardsteden houden. — Ierland mag nog hoop voeden.

— Een brief uit Alexandrie van den 20. Augustus, geeft de volgende bijzonderheden over eene zonderbare jagt, waarvan deze stad het tooneel is geweest:

Sedert gisteren heeft men de honden-jagt begonnen die door den onderkoning bevolen werd. Men vat deze dieren overal waar men kan, en men brengt ze bij den aga-pacha (chef der policie), die ze 10 paras het stuk betaalt, namens de regering. Deze honden zijn bestemd om eene krijgsverrigting uittevoeren tegen de wilde zwijnen die de velden verwoesten, en tegen de wolven die de kudden aanranden in verscheidene gedeelten van Egypte.

Omtrent zes honderd dezer moedige strijders zijn heden ingescheept, om naar het slagveld gevoerd te worden. Elk derzelven ontvangt alle dagen de helft der gewone rantsoen van een egyptischen soldaat. Dit is eene niet zeer glansrijke stand, en de arme beesten zullen op eene verschrikkelijke wijze vermageren. De aga-pacha bestiert deze krijgsverrigting, maar slechts door zijne adjudanten.

FRANKRIJK.

— Uit Parijs wordt het volgende geschreven: In het kamp van Saint-Médard heeft een noodlottig voorval plaats gehad. Een officier sloeg een' lansier met zijne karwats. — « Luitenant," zeide deze, « als gij dit nog eens doet, steek ik u dood." — De officier had de onvoorzigtigheid den ruiter nog eenen slag te geven, die hem daarop zijne lans dwars door het ligchaam joeg. — De schuldige is veroordeeld om te worden doodgeschoten.

— De aardappelenziekte maakt in Frankrijk ontzettend snelle vorderingen: in de omstreken van Parijs zijn bijna alle bedorven, en die voor 14 dagen gerooid zijn, verrotten thans ook; men zal zelfs geen pooters voor een volgend jaar kunnen bekomen. Eene verhooging der prijzen van alle levensmiddelen zal het gevolg van dezen ramp zijn.

Eene bedriegerij. — Een oud notaris van Parijs, de heer *S...*, is bijzonder gekend voor zijn lust tot alles wat uitmuntend is. Daarenboven is hij een der discipels van *Brillat-Savarin* en *Grimod Lareynière*, een dier uitstekende personen welke weten hoe een treffelijk man het maal nemen moet, hetgeen meer en meer zeldzaam wordt in de tegenwoordige tijden. Op 1. dezer, een verjaardag die altijd zal betreurd worden door de jagers en de lekkermuilen, welke zich hunne heldendaden van den 1. September in vroegere tijden gedenken, kwam een man, die een diligence-conducteur scheen te wezen, zich aanbieden bij den heer *S...*.

— « Mijnheer *S...*, zeide hij tot hem, baron *de Bla...*, die zich op zijn landgoed van Luc bevindt, heeft op den weg van Caen eene welgevulde wildbraadmand onder uw adres medegegeven. Ik wilde dezelve niet ontvangen, want de jagt was nog niet geopend en de mand bevat niets minder dan een halven reebok, zes hazen, twintig kwakkels en twaalf patrijzen, waaronder zes roode, en gij weet dat men ons conducteurs, sedert de nieuwe wet op de jagt, geenzins spaart. Ik wilde mij dus daarmede niet belasten; maar de baron heeft mij de verzekering gegeven, dat gij wel een middel vinden zoudt om de wildbraadmand binnen te brengen, voor zoo veel ik dezelve tot Nanterre bragt. Ik heb mij laten overhalen, en het is daar dat zij is, in de herberg *het Wit Kruis*. Ik ben gekomen om u te verwittigen, opdat gij mij een ontvangschrift geven en schikkingen nemen zoudt tot inbrenging."

Na gesproken te hebben over de moeijelijkheid welke de toegang der barrieres voor die monster-wildbraadmand opleverde, eindigde de conducteur met te zeggen, dat het voor niet minder dan 60 fr. mogelijk wezen zou het octrooi te foppen. Na zoo lang afgedongen te hebben als mogelijk was, stemde de heer *S...* eindelijk toe en gaf de 60 fr.

De dag verliep zonder dat de heer *S...* over het wild hoorde spreken; den dag daarna was het even zoo, en den tweeden dag nogmaals, en zoo voorts. De heer *S...* begon te zeggen: « Ik ben bestolen!" Hij trachtte zich te troosten, door er niet meer aan te denken; doch, door den hof van het Palais-Royal trekkende, zag hij digt bij den wal zijnen zoogezegden conducteur die van kleeding veranderd was en nu het heertje speelde. Dat hield de heer *S...* nogtans niet tegen; hij naderde de persoon en vroeg tijdingen wegens zijn wild.

— « Wel, mijn lieve heer, antwoordde de booze schelm, de mand is aangeslagen geworden. — Zeer wel! sprak de heer *S...*, men heeft het wild in beslag genomen, en ik neem den dief!"

Daarop vat de heer *S...*, die hoewel 60 jaren oud zijnde, nog sterk gespierd is, den bedrieger bij den kraag; hij neemt hem zijnen stok af en leidt hem naar de naaste wachtpost.

— De belasting op de speelkaarten, welke in 1830 slechts een half millioen franken opbragt, geeft thans in geheel Frankrijk anderhalf millioen fr.

BELGIE.

ANTWERPEN, den 13. September. De stoomboot *Soho* heeft gisteren 41 zakken aardappelen van goede kwaliteit uit Londen medegebragt. Dit is de eerste lading van deze aardvrucht welke wij uit Engeland ontvangen. Er zijn ook erwten en boonen uit Holland en Bremen ingevoerd. Men verzekert, dat dezelve van goede kwaliteit en tot

---

Eene wonderbare Geschiedenis.

Kent gij de stad Rotterdam? Indien gij deze stad slechts eens doorgetrokken zijt, dan moet gij u een huis met twee verdiepingen herinneren, gelegen in het midden der voorstad, welke aan het kanaal grenst, dat naar den Haag en naar Leiden voert. Ik zeg u, dat gij u dat huis moet herinneren, daar men u hetzelve voorzeker heeft aangetoond, als zijnde de woning, welke vroeger door een' der handigste en knapste werklieden, die Holland ooit heeft voortgebragt, bewoond is geweest. Deze man vervaardigde instrumenten voor de heel- en geneeskunde en muntte in alle vakken der werktuigkunde uit. Niemand kon beter dan hij de gebreken van den ouderdom en van de natuur herstellen. Door zijne hulp verdween eensklaps bij de lieden der groote wereld de ongelijkheid van schouders en heupen, en indien meester Turningvoort door geheel Holland eenen grooten naam had, dan had hij dit voornamelijk te danken aan zijne groote en bewonderenswaardige bekwaamheid in het vervaardigen van armen en kurken beenen.

Op zekeren dag dat meester Turningvoort bezig was een stuk [illegible] been te polijsten en te draaijen, trad een lakei in zijne werkplaats en verzocht hem, om hem onmiddellijk naar de woning van den heer Wodenblock te volgen. Deze Wodenblock was een der rijkste kooplieden van Rotterdam. Turningvoort zette onmiddellijk zijne beste pruik op, nam zijnen driekantigen hoed, wapende zich met zijnen stok met zilveren knop, en volgde den knecht naar het huis van den rijken koopman.

De heer Wodenblock had zijn vermogen bijeenvergaderd, en daar hij zich zelven bovenal beminde, zoo wilde hij ook uitsluitend en alléén het vermogen genieten, dat hij door zijnen arbeid verdiend had. Eenige dagen te voren had hij een' zijner neven aan de deur gezet; deze arme duivel had de onbeschaamdheid gehad, hem om eenige onderstand te verzoeken. De heer Wodenblock, even als vele rijke ooms, gebruikte gewoonlijk weinig beleefdheid met zijne arme bloedverwanten, en daar hij dezen behoeftigen neef een argument *a posteriori* toediende, om hem spoedig van de trappen te helpen, had hij het ongeluk gehad zijn evenwigt te verliezen en met het hoofd naar beneden van boven van de trappen af te rollen. Door dezen val geraakte hij eerst buiten kennis, en tot zich zelven gekomen zijnde, ontdekte hij dat hij een been gebroken en drie tanden verloren had.

De heer Wodenblock vormde eerst het denkbeeld om zijnen neef te vervolgen ter oorzake van poging tot moord met voorbedachten rade, doch daar hij van inborst menschlievend en weldadig was, zoo vergenoegde hij zich met hem voor schuld gevangen te doen zetten, en hem het troostrijk denkbeeld na te laten, dat middelerwijl hij achter de grendels zat, zijne vrouw en kinderen hunne vrijheid hadden behouden, om weldra van armoede en honger om te komen.

Een vermaarde tandmeester belastte zich om de drie oude en zwarte verlorene tanden door drie zeer lange en witte nieuwe tanden te vervangen; hij had dezelve aan eenen armen dichter uitgetrokken, die er zeldzaam gebruik van makende, toegestemd had, om dezelve voor zeventien stuivers per stuk af te staan. Deze bekwame tandmeester was buitendien in den koophandel ervaren, en om vooral geen verlies op den koop te lijden, zoo verkocht hij de drie tanden voor dertig gouden louis aan den heer Wodenblock.

De knapste heelmeester van Rotterdam werd ontboden om den staat van het gebroken been te onderzoeken. Gedurende dit onderzoek herinnerde hij zich, dat de lijken buiten prijs waren, en dat hem op dit oogenblik een zoodanig voorwerp ontbrak om aan zijne leerlingen ontleedkundige voorstellen te doen; hij wachtte zich dus wel, om zulk eene goede gelegenheid te laten voorbijgaan, verklaarde het been ongeneesselijk, zette hetzelve met behendigheid af, plaatste het in zijn rijtuig en nam het met zich huiswaarts, ten einde er zich in zijne volgende les van te bedienen.

De heer Wodenblock bedacht zich toen, dat hij sedert den ouderdom van veertien maanden de gewoonte had aangenomen van te loopen, en niet een oogenblik op zijne plaats kon blijven zitten. Buitendien was hij een dier lieden, bij wien de beweging van eenen draagstoel dezelfde uitwerking had, als die van eene zeeziekte; ook schijnt het, dat hij buitengewoon ingenomen was met het natuurlijk middel waarvan een ieder gebruik maakt om zich te bewegen; om al deze redenen ontbood hij onzen vriend Turningvoort bij zich, om hem te gelasten zijn natuurlijk been, waarvan hij zoo ongelukkig beroofd was geworden, door een kunstbeen te vervangen.

De kunstenaar trad met eene zedige houding in het vertrek van den rijken burger. De heer Wodenblock lag op een rustbed; zijn linkerbeen lag in zijne volle lengte uitgestrekt, en een rijk geborduurd deksel verborg de afwezigheid van het regterbeen: — Turningvoort, zeide hij, gij hebt zeker over mijn ongeluk hooren spreken; dit toeval heeft mij de koorts veroorzaakt, en doet geheel Rotterdam in droefheid en ontsteltenis verkeeren..... Doch laat ik over deze treurige herinneringen heenstappen..... Gij moet mij een been vervaardigen, ja een been, mijnheer, zoo als gij het nog nimmer gedurende uw geheel leven hebt gemaakt.

redelijken prijs te bekomen zijn, zoodat zij op vele tafels de mislukte aardappelen zullen kunnen vervangen.

— Op de markt van Brussel van 12 September zijn de aardappelen tot 15 franks per zak verkocht, en nog verzekerd men, dat het meestendeels van slechte hoedanigheid was. De andere eetwaren zijn insgelijks in prijs gestegen. De boter goldt 13 stuivers het pond.

— Men verzekert dat eenige fabrijkanten van Luik en Verviers maatregelen hebben genomen, om van buiten aardappelen te doen komen, welke zij zonder winst aan hunne talrijke werklieden zullen verkoopen. Dit onbetwistbaar krachtig middel levert dit voordeel op, dat de fabrijkanten geene opofferingen van belang zullen moeten doen, en de zoete voldoening zullen mogen smaken hunne werklieden buiten bereik eener onmatige duurte te hebben gesteld.

— Het getal dagbladen die in Belgie uitgegeven worden, heeft eene merkelijke vermeerdering ondergaan. In 1830 beliep dit getal 34, en thans zijn er meer dan 140; er heeft derhalve eene verviervoudiging plaats gehad, in den tijd van eenige jaren. De bevolking wordt geschat op 4.173.162 inwoners; dit maakt meer dan een journal per 29,000 inwoners. Het getal abonnenten gaat boven de 40,000. Dit is dan 1 abonnent op 101 inwoners.

In de Vereenigde-Staten worden meer dan 2000 periodieke bladen uitgegeven. Het grootste getal derzelven bevindt zich steeds in de staten waar er scholen bestaan, waar men een uitgebreiden ondernemingsgeest, met rijkdom aantreft; met één woord, waar de maatschappij meer voortgang maakt.

NEDERLANDEN.

NIJMEGEN, den 12. September. Sedert eenige dagen heeft zich in de gemeente Gent eene ziekte onder de varkens geopenbaard, aan welke er reeds 10 zijn gestorven. De ziekte is van korten duur; men bemerkt dezelve het eerst aan volslagen gebrek aan eetlust, waarop de dood gewoonlijk binnen 1 à 2 dagen volgt. Slechts zeer zeldzaam wordt een der aangetaste dieren genezen. De ziekte schijnt in eene ontsteking der buiks-ingewanden te bestaan.

— De *Tydgenoot* raadt de Stedelijke Regeringen aan, om, door meerdere openbaarheid, eene meer algemeene en meer bedrijvige belangstelling bij de stemgeregtigde burgers, in de uitoefening van hun kiesregt, op te wekken. Hij houdt het er voor, dat de eenige weg, die daartoe leidt, is, om aan hen mededeeling te doen van hetgeen op hunne stemming is gevolgd. De stemgeregtigden, die met naauwgezetheid hunne biljetten hebben ingevuld, hebben regt te weten, hoevele stemmen diegenen hebben erlangd, wier namen zij hebben ingevuld. Weten zij dat niet, dan verrigten zij elk jaar een blind werk; weten zij het, dan kunnen zij er zich een volgend jaar naar rigten. Wat verhindert de Regering, na afloop der stemming, publiek te maken het getal der stemgeregtigden, — het getal van hen, die de biljetten hebben ingevuld, — en de namen van hen, die stemmen hebben erlangd, met vermelding van het getal stemmen, welke ieder heeft verkregen?

MENGELINGEN.

Nederlands toekomst.

Deze doet zich voor den helderzienden en onbevooroordeelden beschouwer droevig en schrikkelijk voor. De nationale welvaart kwijnt, en schier elk jaar worden er bronnen van bestaan opgedroogd. De bevolking wordt grooter, de middelen van materieel onderhoud worden steeds geringer. Het nationale vermogen is in handen van ettelijke schraapzieke goudwolven gekomen, die de blindelings vertrouwende en eeuwig geduldige natié ongestraft uitmergelen, om zich en de hunnen schatrijk te maken; — de eigenlijke natie is daardoor ongemerkt verarmd, en vooral de burgerstand, in elken staat de kern der bevolking, gevoelt thans dat hij zoo niet meer kan leven als vroeger, toen hij, door meerdere verdiensten en grooter circulatie van geld, ook aan eenige uitspanningen, waarop de burger, als mensch, evenzeer aanspraak mag maken als de aristocratische verdrukkers, konde deel nemen. De verdiensten van het arbeidzame deel der bevolking zullen nog steeds verminderen; — komt er geene verandering, dan zal die bevolking zich nog meer in hare behoeften moeten bekrimpen en aan geene schuldelooze uitspanning of wereldlijk vermaak meer mogen denken. Veelligt ziet eerlang de moeder met een blik van medelijden op den zuigeling neder, dien zij onder haar hart droeg, dewijl zij vreest dat hij, opgewassen, geen middel van bestaan zal kunnen vinden, zoo als er thans reeds zoo vele jongelingen, vele mannen zelfs, zonder bestaan zijn, en met den besten wil om te werken ledig moeten loopen.

Ja, deze ongelukkige toestand zal al meer en meer verergeren; want de burger wordt te veel uitgeput; wat hij meer kan verdienen dan hij, om in zijn levensonderhoud en in dat van zijne gade en kroost te voorzien, benoodigd is, — dat heeft hij af te zonderen voor de belastingen. En verdient hij niet veel, ook zijn medeburger lijdt hierdoor; ook de handwerksman moet er door lijden. Hoe kan het ook anders in een landje, dat nog geene drie millioenen zielen telt en dat, jaar op jaar, niet minder dan *vijf en dertig* a *zes en dertig* millioen alleen aan rente van gemaakte schuld moet betalen; eene schuld, die voornamelijk gestrekt heeft om onze goud-aristocraten die schatten te bezorgen, waarvan zij thans, op hun gemak niet alleen, maar in schandelijken wellust leven, terwijl een gedeelte derzelve haar vermogen verkwist om de zeden te verderven en alle edele beginselen te verkrachten of te [illegible] — Hoe kan deze voortdurende stoffelijke achteruitgang worden voorkomen bij een volk dat zich straffeloos laat bedriegen; dat, wetende dat het bestolen is en wordt, dat zijne geldschrapers, zijne millionairs met name kent, maar er niet aan denkt, om van hen de ontroofde schatten *par force majeure* terug te vorderen? Hoe kan dit anders in een land, waar eene vrijwillige leening geforceerd geheven wordt; waar eene bevolking gevonden wordt, zachtaardiger, langmoediger of laffer dan het lam, dat schijnt te lagchen, als deszelfs moordenaar het mes wet om het te ontkeelen; eene bevolking die, als zij bestolen en schandelijk bedrogen is, dadelijk gereed is weder hare penningen te storten, en, afgezonderd van drukkende belastingen, nog *vrijwillig* haren laatsten penning der bodemlooze schatkist offert, ten einde eenige gewetenlooze onverlaten op nieuw in de gelegenheid worden gesteld de vermetele handen met roekelooze driestheid uit te steken naar de gelden, waaraan de tranen van weduwe en wees kleven?

Neen, dat kan niets anders. Meer en meer zal het nationaal vermogen in de handen van de aristocratische goudwolven overgaan en het werkende, het arbeidzame, het overgroote deel der natie zal meer en meer bekrompen moeten leven en, eindelijk, slechts daar zijn om dag en nacht te zwoegen en te werken voor zijne vloekwaardige verdrukkers, voor welke de lafheid het buigen doet.

En dat zal niet anders worden, of die lafheid moet plaats maken voor de voorvaderlijke geestkracht en vrijheidszin die, wars van alle verdrukking en miskenning der regten van den mensch, den tiran, den schrapenden dwingeland niet gedoogden, maar hem weldra in het stof deden bijten.

(Wordt vervolgd.)

BERUSTING.

Dit stukje is overgenomen uit den *Christophilus*, welk jaarboekje alle aanbeveling waardig is.

—

Eens was, in 't midden van de golven,
Een schip in nood;
't Werd telkens door de zee bedolven,
't Gevaar was groot!
Fel woei de storm en huilde en zuchtte,
Door 't krakend wand;
De bodem was er zoo men duchte
Niet voor bestand;
Al dieper dook de voorboeg neder.
En hijgde om kracht.
Verschrikklijk raasde 't buldrend weder!
Daarbij was 't nacht.
Bevreesd zit daar in 't achteronder
Een vreemdeling,
Wiens angstig harte — was het wonder? —
Van schrik verging.
Bij 't lamplicht, dat hem flaauw verlichte,
Zucht hij — en zindt,
Terwijl zijn laatste zielskracht zwichtte,
Op vrouw en kind! —

—

Men ziet bij hem een knaapje spelen;
Dat op zijn schoot
Een hondje lagchend zit te streelen
En voert met brood.
« Hebt gij," dus stamelt hij, met beven,
« Nog spelens lust?
Ik ben voor 't schip en voor ons leven,
Gansch ongerust!" —
« Dat zou ik," roept de knaap, « gelooven,
Als Hein-oom voer,
Maar weet, — mijn vader is daar boven"
En stuurt het roer!"
De vreemdling bloost, weldra berustte
Hij in zijn lot,
En, daar hij 't schuldloos knaapje kustte,
Denkt hij aan God.

BERIGT.

Die welke tegen 1. October 1845 zich op de *Vlissingsche Courant* abonneren, zullen al de nommers, van den dag hunner inschrijving tot op het einde dezer maand September, *gratis* ontvangen.

Heeren Logement- en Koffijhuishouders, nog niet op de Courant geabonneerd zijnde, kunnen op franco aanvrage dezelve eene maand lang *gratis* als proef ontvangen.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 16. September. Sedert den 13. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Elswick, T. Sawyer, Londen, die Ernste, E. Schulte, Hamburg, beide tarwe; Jeannette, C. F. Divoort, Liverpool, klipzout en stukgoed; Caesaria, T. Gadell, Buenos-ayres, huiden; Richmont, J. Thoma, Londen, Fito, P. Durand, Marseille, Catharina, H. Tamke, Hamburg, alle stukgoed; Philippa, J. Darchury, Havanna, suiker; Minerva, F. Neuts, Liverpool, klipzout; de Flora, S. Nichelsen, Eckerforde, tarwe; die Hoffnung, H. F. Brams, Hamburg, stukgoed; de Maria, C. Nielsen, Aurora, A. L. Pokker, the William, D. Archer, alle Londen, stukgoed; de Flora, H. Bramstid, Bordeaux, wijn; Clemence, O. M. Ninteman, Liverpool, klipzout; de Gezina, G. H. Lucht, Hamburg, stukgoed.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Mathilda Margaretha, G. van de Velde, ballast, Bergen; Wilhelmine, L. Jongebloed, Titus, H. L. Fesker, beide ballast, Riga; Diana, P. J. Gress, vlas, Hull; de Vriendschap, H. Bekkering, Koningsbergen, Margaretha, A. O. Arians Jr., Bremen, beide stukgoed.

Van Dendermonde gezeild:

De jufvrouw Ebels, H. S. Dethmers, ballast, Oostzee.

Van Brussel gezeild:

Alida Kazina, A. de Jonge, glas, Lubeek.

- Heden morgen is alhier van deszelfs kruistogt geretourneerd, Zr. Ms. fregat de Rijn, onder bevel van Z. K. H. Prins Hendrik der Nederlanden.

Turningvoort boog zich herhaalde malen:

- Ik zal op geenen prijs zien.......

Turningvoort boog nog dieper en nog meer.

- Vermits mijn been alle beenen overtreffe, welke uit uwe handen zijn gekomen: ik wil geen houten maar een kurken been; het moet ligt en buigzaam zijn, en deszelfs veeren en raderen moeten talrijker en ligter zijn dan die van het beste uurwerk van Geneve. Ik ben geheel met uw ambacht onbekend, en kan u geene duidelijkere inlichtingen geven, doch dit heb ik mij voorgenomen, dat ik een even goed been zal moeten hebben, als dat hetwelk ik verloren heb. Ik weet, dat gij kunde genoeg hebt, om aan mijn verlangen te voldoen, en indien gij daarin slaagt, dan zult gij op staanden voet honderd louis uit mijne geldkist ontvangen.

De Hollandsche Prometheus boog zich op nieuw, verklaarde dat hij, om aan den heer Wodenblock te behagen, zoude trachten al de volmaaktste werken van het menschelijk vernuft te overtreffen, en beloofde binnen 6 dagen een been te zullen vervaardigen, dat benijden zal worden door de schoonste en vlugste beenen van het algemeen der menschen.

Dit was in den mond van den werkman geen ijdel gesnoef. Bij het werk, dat zijne kunst medebragt, vereenigde Turningvoort verhevene speculative studien. Sedert langen tijd onderzocht hij een geheim, waarnaar de grootste genien te vergeefs onderzoek hadden gedaan; en dit geheim dacht hij gevonden te hebben op dien zelfden morgen, dat hij bij den heer Wodenblock ontboden was geworden. Even als al zijne makkers, die kunstbeenen maakten, had hij ondervonden, dat de moeijelijkst te overkomen hinderpaal, om de volmaking te bereiken, daarin bestaat, om in een houten of kurken been veeren te plaatsen, geschikt om de natuurlijke bewegingen na te bootsen, en door den wil geregeerd te worden, en op eene voldoende wijze het bewonderenswaardige mekanismus van den knie en van den enkel te vervangen. Hij had verscheidene jaren doorgebragt, om dit geheim te ontdekken, en ofschoon hij meer dan eenig ander het doel, waarnaar hij streefde, had bereikt, zoo was het echter slechts sedert een paar uren, dat hij dacht meester van dit geheim te zijn. Hij besloot om voor den eersten maal zijne nieuwe ontdekking op het been van den heer Wodenblock toe te passen.

Zes dagen na dat Turningvoort bij den rijken koopman was gevraagd geworden, verscheen de behendige kunstenaar op nieuw voor den heer Wodenblock, die zijne terugkomst met ongeduld verbeidde; hij had onder zijnen arm het kunstbeen, dat zorgvuldig ingepakt was; eene zekere trotschheid glinsterde in zijne grijze oogen op het oogenblik, dat hij het been, van alle omwindselen ontbloot, aan de oogen van den koopman vertoonde. Uren lang had Turningvoort noodig, om aan den ongelukkigen Wodenblock het inwendig mekanismus en deszelfs resultaat uit te leggen. De avond ging aldus voorbij en toen het uur van scheiden daar was, gevoelden zich Turningvoort en Wodenblock beiden te vreden over een zoo volmaakt werk. Op het dringend verzoek van den heer Wodenblock bleef Turningvoort den nacht bij hem aan huis doorbrengen, ten einde des anderen daags vroegtijdig over de bewegingen van het wonderbeen te oordeelen, en in staat te zijn te zien, hoe het zijne belangrijke functien zoude waarnemen.

Op den daaropvolgenden dag waren reeds vroegtijdig alle voorgaande beschikkingen genomen; de heer Wodenblock verliet zijn huis, en begon over zich zelven verwonderd, de straten te doorloopen; terwijl hij geene woorden genoeg kon vinden, om het vindingrijk vernuft van den kunstenaar, die hem zulk een volmaakt been had geleverd, te zegenen. Een ieder stond verbaasd, want er was in den gang van den rijken koopman, noch last, noch moeite, noch stijfheid te bespeuren. Niemand zoude een kunstbeen gezocht hebben onder de wijde kleederen, waarmede de dikke Hollander bedekt was; en indien eene kleine beving, veroorzaakt door een twintigtal kleine raderen, die in het binnenste van het been met snelheid rond draaiden en een getik, gelijk aan dat van een horologie, den heer Wodenblock niet aan zijne kurken been herinnerd hadden, zoo zoude hij zeker vergeten hebben, hoe duur hem het teeder afscheid van zijnen neef te staan was gekomen.

Hij bleef voortgaan met aldus in verrukking te loopen tot op het oogenblik, dat hij voor het stadhuis kwam. Zijn oude vriend, de heer van Outram stond aan den voet van den marmeren trap, die naar den hoofdingang geleidt. De heer Wodenblock verhaastte zijnen gang en daar zij beide nog niet genoeg genaderd waren, om zich als goede vrienden te omhelzen, zoo groetteden zij zich met de hand, ten teeken van gelukwensching. Wodenblock was weldra de plaats genaderd, waar van Outram stond, doch hoe groot was niet de verwondering van dezen laatsten, toen hij zijnen vriend, aan wien hij de hand toestak, met snelheid voorbij zag gaan, zonder zich den tijd te vergunnen, hem een hoevaar je te werpen. De heer Wodenblock had echter geene schuld aan deze onbeleefdheid, zijne eigene verwondering was honderdmaal grooter, toen hij bemerkte, dat hij geene magt, noch kracht had, om de bewegingen, noch rigting van zijn been te besturen. Zoo lang zijn eigen wil overeenstemde met de beweging van het been, dat door de inwendige raderen en veeren in werking was gebragt, ging alles op het beste. Genoodzaakt, zonder dat hij er aan twijfelde, om aan eene mekanieke magt, welke geheel onafhankelijk van zijnen wil was, te gehoorzamen, dacht hij geheel meester van zijn been te zijn, hetwelk nu eensklaps oproerig scheen geworden.

(Vervolg hierna.)

Te Vlissingen, bij A. W. van [illegible].